

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Ивайло Младенов
Светлин Михайлов

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело
№ 20211001001065 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК, вр.чл.71 от ТЗ.

Образувано е по повод постъпил въззивна жалба от „Еспе енерджи България” АД, с която обжалва решение № 261 196 от 29.07.2021 г., постановено по т.д. № 2 584/18 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 5 състав, в частта, в която съдът е отменил като нищожно решението по т.1 на СД на „Еспе енерджи България” АД от 30.11.18 г. за избор на М. В. за изпълнителен директор на дружеството.

В жалбата се твърди, че решението е недопустимо и следва да бъде обезсилено, а производството по делото да бъде прекратено. По отношение на недопустимостта твърди, че съдът неправилно е приел, че предявеният иск с правно основание чл.71 от ТЗ е допустим, тъй като иска е предоставен на разположение на всеки член на дружеството за да защити членствените му правоотношения, когато същите са нарушени от органи на дружеството, различни от ОС. Твърди, че членствените права на акционера се изчерпват с участието му в ОС при взимане на решения за броя и имената на членовете на управителните органи. Твърди, че взетото решение не нарушава по никакъв начин неимуществените права на акционера. Инвокира доводи, в случай че съдът намери решението за допустимо свързани с неговата правилност. В тази връзка твърди, че съдът неправилно е приел, че решението е нищожно предвид участието на двама от членовете не са разполагали с правомощие да взимат такива решения. Оспорва изводите на съда, че решението е взето в противоречие с Устава на дружеството по отношение на необходимия

кворум, като в тази връзка прави тълкуване на разпоредбата на чл.42 от същият. Оспорва и изводите относно необходимостта от единодушие при избора на представляващ. Твърди, че заседанието е проведено при необходимия кворум, тъй като са присъствали всички 5 члена, избрани от ОС. По отношение на решението, с което избора на двама от тях е отменен, твърди че решението на съда по конститутивния иск има действие занапред. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да обезсили като недопустимо атакуваното решение и да се прекрати производството по предявеният иск, евентуално ако съдът намери решението за допустимо, то да се отмени същото като незаконосъобразно и вместо него се постанови ново, с което да се отхвърлят предявените искове. Претендира разноски.

Ответникът по въззивната жалба „Смарт енерджи груп“ АД оспорва същата. Твърди, че в нея са посочени две оплаквания. По отношение на допустимостта на предявеният иск твърди, че с освобождаването на Т. Г., като негов представител в УС намалява стойността на притежаваните акции, поради загуба на възможността чрез своя представител да влияе върху оперативната дейност на дружеството. В тази връзка твърди, че това не е абстрактно увреждане правата на акционера, а конкретно нарушение, засягащо както неимуществените, така и имуществените права и invoкира доводи свързани с управлението на дружеството от семейство В.. Твърди, че вземането на решения от управителен орган, в който не участват представители на акционера нарушава неимуществените му права. По отношение на правилността на решението твърди, че с допълнителната искова молба е invoкирал доводи за нарушението на чл.39, ал.1 от Устава, предвид проведено заседание в непълен състав на УС. Твърди, че въпросът дали правото на акционера да влияе върху персоналия състав на СД е свързан с преценка на уговореното в Устава, съобразно чл.20 от ЗЗД. В тази връзка твърди, че акционерът при приемането на устава се е съгласил с кворума и мнозинството при взимане на решения, чрез които да запази възможността си да влияе чрез своите представители върху решенията. Развива доводи за вътрешно организационната структура на дружеството. Моли съда да потвърди атакуваното решение като допустимо и правилно и претендира разноски.

Съдът след като се съобрази с доводите на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с атакуваното решение № 261 196 от 29.07.2021 г., постановено по т.д. № 2 584/18 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 5 състав, че съдът е отменил като нищожно решението по точка първа от дневния ред на заседание на Съвета на директорите от 30.11.2018 г. на „Еспе енерджи България“ АД за избор на изпълнителен директор на дружеството на М. В., по предявения иск от „Смарт енерджи груп“ АД против „Еспе енерджи България“ АД.

Не се спори между страните, а се установява и от представеният по делото протокол от заседание на съвета на директорите на „Еспени енерджи България“ АД, проведено на 30.11.2018 г., че на него са присъствали М. В., Н. С., О. В. (чрез пълномощник), А. В. и А. С.. Видно от същият протокол, в него са обективирани взети решения за избор М. В. като изпълнителен директор на дружеството (прието единодушно), както и за промяна в

представителството, което следва да се извършва заедно от двамата изпълнителни директори. Не се спори, а се установява и от взетото решение по т. 2 от дневния решение, че УС е овластил изпълнителния директор М. В. да извърши всички правни и фактически действия, необходими за упражняване на взетите решения.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че с решение № 1 454 от 07.08.2019 г., постановено по т.д. № 2 541/18 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 5 състав, по предявени иски от „Смарт енерджи груп“ АД, с правно основание чл. 74 ТЗ, съдът е отменил като незаконосъобразни на решенията по т. 2, т. 3 и т. 4 от дневния ред на Общото събрание на акционерите на „Еспе енерджи България“ АД, проведено на 30.11.2018 г., а именно за избор на нови членове на Съвета на директорите - А. В. и Н. С., за промяна на адреса на управление на дружеството и приемане на нов Устав. Със същото решение съдът е отхвърлил искът за отмяна на решението по т. 1 от дневния ред - за освобождаване като членове на Съвета на директорите на Т. Г. и Х. Д..

При служебно извършена справка съдът установи, че в чл. 27 от действащия към момента на приемане на решението устав на „Еспе Енерджи България“ АД приемането на поставените за гласуване решения е възложено в компетентността на общото събрание на акционерите.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е основателна.

С атакуваното решение № 261 196 от 29.07.2021 г., постановено по т.д. № 2 584/18 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 5 състав, че съдът е отменил като нищожно решението по точка първа от дневния ред на заседание на Съвета на директорите от 30.11.2018 г. на „Еспе енерджи България“ АД за избор на изпълнителен директор на дружеството на М. В., по предявения иск от „Смарт енерджи груп“ АД против „Еспе енерджи България“ АД.

По отношение на подадената въззивна жалба съдът намира същата за допустима, като подадена от ответника в производство, в установения срок и от упълномощени лица, поради което същата се явява процесуално допустима. В нея са релевирани твърдения за недопустимост на атакуваното решение, поради недопустимост на предявеният иск, както и твърдения за незаконосъобразност на решението, свързана с констатирани нарушения при провеждането на заседанието на СД, оспорено с предявеният иск.

По отношение на допустимостта на атакуваното решение, настоящият състав намира, че същото е недопустимо по следните съображения:

Съгласно задължителната съдебна практика ППВС 1/1985 г. недопустимо е това съдебно решение, което е постановено, без да отговаря на изискванията за решаване на делото по същество, като при липса на право на иск, ненадлежащото му упражняване, десезиране на съда, както и когато е произнесено извън пределите на търсената от ищеца защита, обсъдени са факти, които не съставляват основание на иска. В чл. 270, ал. 3 ГПК са разгледани различни хипотези на недопустимост на решенията, поради което и правните последици от констатацията на тази недопустимост от въззивния съд са различни. В първия случай, хипотезата може да бъде свързана с нарушение от страна на първоинстанционния съд на разпоредбата на чл. 130 ГПК - разглеждане и произнасяне по същество по недопустим иск. В този случай, произнасянето на въззивния съд до голяма степен замества проверката по чл. 130 ГПК, която е следвало да извърши първоинстанционния.

В конкретния случай съдът е сезиран с искова молба на „Смарт енерджи груп“ АД против „Еспе енерджи България“ АД, с която ищецът твърди, че е акционер в „Еспе

енержди България“АД, притежаващ 40% от капитала и с което обосновава легитимацията и правният си интерес да предяви иск по чл. 71 ТЗ - за отмяна на решенията на Съвета на директорите на „Еспе енержди България“АД, проведено на 30.11.2018 г. за избор на нов изпълнителен директор на дружеството. По отношение на незаконосъобразността на атакуваното по този ред решение ищецът е invoкирал твърдения, че същото е взето от нелегитимен състав на СД (проведено в непълен състави взето при противоречие с изискуемия кворум), поради което решението не е взето единодушно, съобразно изискванията на чл.42, ал.3 от устава. Наведени са твърдения, че с оглед изграждането на фотоволтаичен парк по сметка на дружеството са акумулирани средства, но между акционерите няма единодушие при разходването на същите. Твърди, че решението е свикано нередовно, проведено е не на адреса на управление на дружеството, както и че с оглед решението по т.д. № 2 541/18 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 5 състав в заседанието са участвали лица, които не са законно избрани, поради което заседанието е проведено при непълен състав на съвета на директорите.

В константно установената практика на ВКС е утвърдено разбирането, че правният интерес е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните по всеки иск, въпреки че по конститутивния иск правният интерес се презюмира със самото регламентиране от закона, че потестативното право, произтичащо от твърдения в исковата молба фактически състав, може да се упражни чрез предявяването му срещу ответника. Действието, обаче, на конститутивното съдебно решение (каквото следва да бъде постановено по конститутивния иск по чл. 71 ТЗ), както и неговата специфика изискват и друга преценка за допустимост на предявения конститутивен иск, извън активната легитимация на ищеца, а именно - преценката за това дали претендираното от ищеца изменение в съществуващото правно положение би могло да настъпи като последица от обявеното със съдебното решение за съществуващо потестативно право. Следователно, такъв интерес няма да е налице ако упражнената предоставена от законодателя възможност да бъде заявено преобразуващо, субективно право да се иска отмяна на решение на СД на АД, чрез конститутивния иск по чл. 71 ТЗ не установява възможност чрез положителното решение по него да се създаде ново правно положение, съобразено с търсената защита и постигащо я като резултат.

Ищецът твърди наличие на правен интерес, поради това, че съвета на директорите на акционерното дружество „Еспе енержди България“АД е нелегитимно избран орган, предвид решението по предявеният иск с правно основание чл.74 от ТЗ, с които са отменени решенията на ОС на акционерите за избор на нови членове на съвета на директорите и съответно не е "заседал в законния си състав" и с оглед това не е имал право да взема атакуваните по чл. 71 ТЗ решения, вкл. и поради противоречие с изискуемия кворум. Разпределението на компетентостта на органите на акционерното дружество, като израз на капиталовия му характер се извежда от това, че акционерите са инвеститори, чийто пряк контрол върху дружеството е насочен преди всичко в защита на техните инвестиции. Те участват в управлението на дружеството чрез общото събрание на акционерите.

Влиянието върху текущата дейност е непряко и се изразява чрез конституиране на постоянно действащите органи на дружеството. Следователно, в случая, ищецът свързва правният си интерес с нарушаване правото му на участие в общото събрание на „Еспе енерджи България“ АД, довело до предявяването на иск с правно основание чл.74 от ТЗ, по които съдът е отменил решенията за избор на нови членове на управителния съвет, но е потвърдил решението, с което са освободени като членове на СД на „Еспе енерджи България“ АД т.н. „представители“ на настоящия ищец. Решенията на съвета на директорите, могат да бъдат предмет на иска по чл. 71 ТЗ само и доколкото засягат членствените права на ищеца в „Еспе енерджи България“ АД, а именно - правото му на глас в общото събрание на акционерите (право на управление), право на дивидент и на ликвидационен дял, съразмерно с номиналната стойност на акцията по арг. чл. 181 ТЗ или, тогава когато решенията на този орган на АД са взети във връзка с управление на дружеството, в което страната твърди, че е акционер.

Правният интерес по делото винаги е конкретен, а в случая той е изведен от ищеца общо, като същият твърди, че избрания съвет на директорите на „Еспе енерджи България“ АД е взел незаконосъобразни решения, предвид намаления състав, участието на членове на управителния съвет, изборът на които с влязло в сила решение е отменен, както и предвид нарушаването на устава на дружеството по отношение на свикването на заседанието и взимането на решения по точките от дневния ред. От събраните по делото доказателства, както и от наведените от ищеца твърдения и възраженията на ответника може да се направи обоснован извод, че дори и да бъде постановена правна промяна, чрез отмяна на атакуваното по реда на чл. 71 ТЗ решение, не би се променен съставът на така избрания съвет на директорите, взел тези решения, както и не би могло да не се впише заличаването на досегашния изпълнителен директор Т. Г., тъй като същият не е член на съвета. С оглед на това чрез така упражненото потестативно право не би се постигнала търсената от ищеца правна промяна (законосъобразен избор на членове на съвета на директорите, продължаване на представителната власт на досегашния изпълнителен директор (аргумент от чл.235 ТЗ), както и уреждането на твърдените нарушения акционерни права). Следователно, ищецът не обосновава наличие на правен интерес от предявяване на иска по чл. 71 ТЗ.

Липсата на правен интерес е предпоставка от кръга на абсолютните и когато същата не е налице, то предявеният иск е недопустим. Констатираната недопустимост на иска има за правна последица обезсилване на постановеното съдебно решение в обжалваната част и прекратяване производството по делото.

По отношение на направените изявления за присъждане на разноски, съдът в настоящия си състав намира, че такива се дължат на въззивника, поради което въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати сумата от 40 лв., представляваща размера на внесена държавна такса, както и сумата от 3 000 евроу, представляваща възнаграждение за един адвокат.

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 261 196 от 29.07.2021 г., постановено по т.д. № 2 584/18 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 5 състав, като **недопустимо, постановено по недопустим иск.**

ПРЕКРАТЯВА производството по предявеният от „Смарт енерджи груп“ АД, ЕИК 201841481, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул. „Н.Й. Вапцаров“ № 35, ет. 3, ап. 3А **против** „Еспе енерджи България“ АД, ЕИК 201614633, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул. „Н.Й. Вапцаров“ № 35 конститутивен иск с правно основание чл.71 от ТЗ за отмяна като нищожно решението по точка първа от дневния ред на заседание на съвета на директорите от 30.11.2018 г. на „Еспе енерджи България“ АД за избор на изпълнителен директор на дружеството на М. В. като **недопустимо.**

ОСЪЖДА „Смарт енерджи груп“ АД, ЕИК 201841481, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул. „Н.Й. Вапцаров“ № 35, ет. 3, ап. 3А **да заплати** на „Еспе енерджи България“ АД, ЕИК 201614633, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул. „Н.Й. Вапцаров“ № 35 сумата от 40 (четиридесет) лв., както и сумата от 3 000 (три хиляди евро), на основание чл.78 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му до страните пред Върховен касационен съд при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____